

Patron szkoły

Włodzimierz Puchalski (1909 – 1979)...

... swoją przygodę z fotografią rozpoczął jako kilkunastoletni chłopiec; jedna z jego fotografii zwyciężyła wówczas w konkursie organizowanym przez czasopismo „Łowiec Polski”.

Po zdobyciu w 1937 r. Złotego medalu na Międzynarodowej Wystawie Łowieckiej w Berlinie Włodzimierz Puchalski właściwie nie rozstał się już z aparatem fotograficznym. Wiele podróżował docierając także do najodleglejszych zakątków Antarktydy

i Arktyki. Zafascynowany rodzimą fauną i florą spędzał długie miesiące na rozlewiskach Biebrzy i Narwi, gdzie fotografował ulubione przez siebie ptaki. Włodzimierz Puchalski nie tylko fotografował, lecz także jako pierwszy w Polsce nakręcił film przyrodniczy. W pełni profesjonalną twórczość filmową rozpoczął w 1946r. organizując Instytut Filmowy. W swoich dokumentacjach zarówno fotograficznych, jak i filmowych utrwał wtedy rzadkie, a dzisiaj już prawie nie spotykane w Polsce gatunki zwierząt (m.in. tchórza stepowego, dropa, żurawia zwyczajnego). Całe pokolenia uczyły się przyrody śledząc jego radiowe i telewizyjne programy.

Ważniejsze filmy:

„Ptasia wyspa” – 1947r. I nagroda Fontainebleau, I nagroda Edynburg;

„Wykluwanie się piskląt” – 1948r. Wyróżnienie w Londynie;

„Skrzydłaci rycerze” – 1956r. I nagroda Edynburg (1975r.)

„Wyspa piór i puchu” – 1959r.;

„Puszcza Białowieska” – 1964 r. Srebrny Lajkonik IV OFF Kraków 1964r.;

„Nasze zwierzęta stepowe” – 1971r.;

„Nasze gady i płazy” – 1972r.;

„Wśród łąk i wód” – 1974r. Złoty Światowid III OFF Łódź.

Urodził się 06 marca w Mostach Wielkich koło Lwowa. Tu rozpoczyna naukę, którą kontynuuje na Wydziale Rolniczo – Leśnym Politechniki Lwowskiej, gdzie uzyskuje tytuł inżyniera agronoma.

Od najmłodszych lat podpatruje przyrodę, życie zwierząt, a po otrzymaniu pierwszego aparatu fotograficznego łączy pasję przyrodnika z fotografią.

W latach 1933 – 1939 rozpoczyna współpracę z wieloma pismami przyrodniczymi, m.in. sławnym pismem amerykańskim „National Geographic Magazin”, gdzie publikuje szereg zdjęć opisujących piękno przyrody polskiej.

Od 1934 roku Wł. Puchalski ogarnięty jest nową pasją, kręceniem 16 mm kamerą filmów przyrodniczych. Jego pierwszy film nosi tytuł „Bezkrwawe łowy”, i spotyka się z uznaniem krytyki oraz bardzo dużym zainteresowaniem publiczności.

Do wybuchu drugiej wojny światowej Wł. Puchalski jest już uznanym twórcą i laureatem wielu krajowych i zagranicznych nagród. Najbardziej prestiżową jest zdobyty w 1937 roku Złoty Medal na światowej wystawie łowieckiej w Berlinie, co było rewelacją na skalę światową.

W czasie okupacji ukrywa się pod przybranym nazwiskiem, pracując jako leśniczy w dorzeczu Wisły i Sanu. Niestety lata wojenne to okres jedynie obserwacji przyrody nie udokumentowany ani filmami, ani zdjęciami. Po zakończeniu wojny jakiś czas Wł. Puchalski pracuje naukowo na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. W 1947 roku współorganizuje Wytwórnę Filmów Oświatowych w Łodzi, z którą wiąże się do końca życia.

Po wojnie gruntuje sławę zapoczątkowaną działalnością przedwojenną, szeregiem znakomych filmów o tematyce przyrodniczej, z których znaczna część zdobywa krajowe i międzynarodowe nagrody.

W 1957 roku zostaje zaproszony do udziału w wyprawie naukowej na Spitzbergen organizowaną przez Polską Akademię Naukową. Jest oczarowany nowo poznaną przyrodą Arktyki, co owocuje nowymi filmami oraz albumami fotograficznymi poświęconymi temu tematowi.

W roku 1978 wyruszył na kolejną wyprawę naukową na Antarktykę, która okazała się niestety jego ostatnią podróżą. Włodzimierz Puchalski zmarł 19 stycznia 1979 r. , a jego ciało złożono na skalnym wzgórzu Wyspy Króla Jerzego, opodal polskiej bazy naukowej. Miejsce to zostało oznaczone symbolem nagrobnym wykonanym przez znanego krakowskiego rzeźbiarza Bronisława Chromego.

Wł. Puchalski pozostawił po sobie ponad 60 filmów, z których najbardziej znane i emitowane do dzisiaj to: „Łabędzie jezioro”, „Ptaki naszych wód”, „Przyroda Arktyki” i inne. Pozostawił również około 20 albumów fotograficznych i książek o tematyce przyrodniczej, np.: „Bezkrwawe łowy”, „Wśród trzciny i traw”, „Zwierzęta naszych lasów”.